

Betrokken

Antoinette Hertsenberg

‘Op de middelbare school bemiddelde ik al tussen klasgenoten’

In het consumentenprogramma Radar strijdt presentator en programmamaker Antoinette Hertsenberg (1964) al ruim dertig jaar onverschrokken tegen onrecht. Thuis is ze van het harmoniemodel. “Niko en ik praten en lachen nog steeds veel met elkaar. We kunnen relativeren.”

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: MARK UYL

Antoinette

Antoinette woont in een verbouwde boerderij aan de rand van het bos met echtgenoot en partijloos Eerste Kamerlid Niko Koffeman. (Tot begin 2025 was hij fractievoorzitter van de Partij voor de Dieren, erna tot medio oktober partijlid. Uit onvrede stapte hij uit de partij – *red.*). Jongste zoon Hessel (25) studeert en is in de weekenden regelmatig thuis. Piet (28) en dochter Eva (27) wippen regelmatig aan. Met een knipoog: “In het weekend zijn we een soort verwenboerderij voor ze.” Aan de robuuste eettafel kijkt ze uit over haar tuin met vijver, een voormalige weide, met in de verte de bosrand. “Een heerlijke plek waar ik tot rust kom. Bijna dagelijks loop ik ook hard in het bos om fit te blijven. Zo maak ik bovendien mijn hoofd leeg en kom ik vaak op goede ideeën.”

Kritisch

Ze is nog helemaal in de *mood* van het Gouden Televizier-Ring Gala. Antoinette en medepresentator Fons Hendriks werden met hun team van *Radar* genomineerd voor de Televizier-Ring Impact 2025, vanwege hun programma met een kritische kijk op consumentenzaken. *Radar* onthulde het afgelopen jaar de agressieve en misleidende telefonische verkoop van thuisbatterijen door bedrijven, die eerder energiecontracten verkochten tegen te hoge prijzen. Het item leidde tot Kamervragen aan de oud-ministers van Economische Zaken en Klimaat & Groene Groei, Beljaarts en Hermans. “Energie is een basisbehoefte. Je kunt niet zonder de energiemarkt, want dan zit je letterlijk in de kou. Als een provider zich onmogelijk gedraagt en mensen belazert, duurt het best lang voordat een bedrijf van de markt is. Dat moet anders.

Nee hoor, ik was niet super teleurgesteld dat we de Ring niet kregen. Het gesprek van Eva Jinek met zangeres Emma Heesters, die jong kanker kreeg en de ziekte overleefde, heeft maatschappelijk én emotioneel, ook veel losgemaakt.”

Maatschappelijk impact maken is na dertig jaar nog steeds jouw drive?

“Ja. Met *Radar* onderzoeken we uiteenlopende consumentenzaken, onderwerpen die op verjaardagen worden besproken. De problemen van alledag, en soms zijn ze heel ernstig. Het blijft fascinerend om een onderwerp bloot te leggen en te zorgen dat het in de directiekamer komt. Zo kan ik mensen helpen. Ik heb het ook nooit als zelfopoffering gezien om anderen te helpen. Op de middelbare school bemiddelde ik al tussen klasgenoten. Je groeit door je in te zetten voor een ander in plaats van dat je eindeloos op zoek gaat naar jezelf.”

Welk onderwerp heeft je het meeste geraakt?

“Dat zijn toch de vrouwenonderwerpen zoals lekkende borstimplantaten en de kunststof bekkenbodematjes (implantaten Calistar S en BSC mesh – *red.*) die in het lichaam worden geplaatst om de bekkenbodem te versterken. Als je een zwakke bekkenbodem hebt, kun je last krijgen van urineverlies, verzakkingen, moeite met de ontlasting en pijn bij het vrijen. Het lijkt een uitkomst, maar er zijn vrouwen die enorm veel pijn ervaren na plaatsing van zo’n matje, of achteraf een immunologische reactie krijgen. Ze raken erdoor geïnvaleerd en kunnen niet zitten, staan, autorijden, fietsen of werken. Ze liggen op de bank om pijn te vermijden. Als een implantaat ►

‘In het weekend zijn we een soort verwenboerderij voor de kinderen

‘De Omroep zag in mij een ‘wolf in schaapskleren’

eenmaal vergroeid is, kan het er ook nog eens moeilijk uit. Bovendien is verwijdering in Nederland vaak niet mogelijk, daarvoor moet je naar het buitenland en dat wordt niet altijd vergoed door de verzekering. Ik ken vrouwen die een lening afsluiten, geld bij familie vragen of een *crowdfunding* starten. Terwijl het gaat om het plaatsen van een slecht medisch hulpmiddel, blijkt uit onderzoeken – in Amerika en Canada zijn de matjes verbannen. Vrouwen worden niet serieus genomen. Dat is verdrietig en raakt me, ook omdat deze vrouwen zich vaak schamen om erover te praten. Als dit nu met mannen en hun penis was gebeurd, was het niet zover gekomen. Ik ben daarvan overtuigd.”

Antoinette kreeg maatschappelijke betrokkenheid mee van haar ouders. Haar moeder werkte als verpleegkundige en haar vader als administrateur in het leger. “Mijn moeder kwam op voor haar patiënten en bij mijn vader stond de mens altijd voorop. Als tiener ging ik naar debatten, de brede discussie over kernenergie bijvoorbeeld. Of ik liep met vriendinnen mee met de grote vrouwen-demonstratie of die tegen de kernbommen. We maakten ons zorgen over de maatschappij zoals jongeren zich nu zorgen kunnen maken over de klimaatverandering. Voor ons was het een manier om de wereld en standpunten te ontdekken. Jongeren nemen vaak hele ethische beslissingen, en als ouders denk je vooral praktisch. Dat is wat botst. Mijn ouders keken het met een soort welwillendheid aan.”

Zijn jouw kinderen ook zo?

“Nee. De kinderen hebben ons activisme niet overgenomen. Ze uiten zich op hun eigen manier, en dat moet ook. Kinderen moeten hun eigen keuzes kunnen maken. Niko en ik zijn bijvoorbeeld overtuigd vegetariërs, zo hebben we zo ook opgevoed, maar rond hun

16de wilden de jongens toch echt weleens een stuk vlees eten. Dat moet je laten gaan als ouders. Ze hebben genoeg informatie van ons meegekregen. Bovendien kunnen keuzes weer veranderen. Het is ook goed om terug te kunnen komen op een beslissing. Daar leer je van.”

Je laatste kookboek schreef je met je dochter.

“Ja, een kookboek met vegan recepten. Het was ontzettend leuk om dat samen te doen. Vegetarisch en vegan koken is écht een uitdaging. Ik heb het moeten leren, en we zijn veel lekkerder gaan eten. Koken betekent voor mij ook een stuk ontspanning.”

Antoinette studeerde jeugd- en welzijnswerk en wilde jongeren met een moeilijke jeugd helpen. “Ik was 20 toen ik afstudeerde en werd te jong bevonden voor zo’n zware baan. Dus belandde ik via uitzendwerk op de communicatieafdeling bij de Anti-vivisectie Stichting, werd er vervolgens directeur en maakte de overstap naar de Dierenbescherming. Ik kon mijn ei kwijt en strijden tegen onrecht. Ik heb zoveel dierenleed gezien.” In het actualiteitenprogramma *NOVA* legde ze als perswoordvoerder van de Dierenbescherming het vuur aan de schenen van een jager. “De volgende dag hing de TROS aan de lijn: of ik een consumentenprogramma wilde presenteren. Ze zagen in mij een ‘wolf in schaapskleren’.”

‘Wolf in schaapskleren’. Zag je jezelf ook zo?

“Ik wist natuurlijk wel dat ik goed gebekt was. (*lacht*) Mensen zagen in eerste instantie niet dat ik een stuk agressiever kon zijn dan ik eruitzag: lief, jong en blond. Dat beeld veranderde al snel. Als ik nu een winkel binnenloop voor een koelkast, kijken ze wel uit om mij een miskleun te verkopen.”

Werd je meteen als onervaren tv-maker geaccepteerd?

“Nee. Sommigen hadden er moeite mee dat ik uiteindelijk de inhoud bepaalde en er een klap op gaf. Ik móest doorzetten. En nu moet het leuk worden, dacht ik na twee jaar. Dat gebeurde; er kwam gemak en lol in.”

Johan Derksen noemde je een ‘zeikende zeurpiet’ toen je in de media aangaf niet blij te zijn met de verhuizing van NPO 1 naar NPO 2.

Dat kost nu eenmaal kijkers.

“Tja, natuurlijk is het jammer als je kijkers verliest. Maar door deze stap kregen we wel de kans om meer uitzendingen te maken. Zo kunnen we nog méér onrecht aan de kaak stellen. ►

CV

1964 Geboren in Den Haag

1981-1988 Opleiding Hoger

Sociaal Agogisch Onder-

wijs en vakopleidingen

communicatie & pr

1988-1995 Werkt bij de

Anti-vivisectie Stichting

en de Nederlandse

Vereniging ter

Bescherming van Dieren

1995-heden Presentator en

eindredacteur (TROS)

Radar (Extra)

1995-2017 Presenteert

regelmatig de actualitei-

tenrubriek *Twee Vandaag*

en is invalpresentator bij

het latere *EenVandaag*

2000-2016 Presenteert

Opgelicht?!

2003 Presenteert het

discussieprogramma

Oh Oh Den Haag en doet

eveneens de eindredactie

2006-2008 Interim-

directeur TROS

2007 Ontvangt de Rooie

Reus-Prijs

2009 Boek *De dunne*

vegetariër. Start website

met vegetarische recep-

ten: *De Vegetariër*. Wordt

uitgeroepen tot Journalist

van het Jaar naar aanlei-

ding van het item over de kredietcrisis in het

programma *TROS Radar*

2010 Boek *De kleine*

vegetariër. Vegetarische

recepten voor kinderen

van 0-15 jaar (en hun

ouders). Wordt uitgeroe-

pen tot ‘De machtigste

mediavrouw van

Nederland’ door het

maandblad *Opzij*

2011 Boek *Puur*

plantaardig

2014 Boek *De dunne*

vegan. Lekker snel, lekker

makkelijk, lekker gezond

2016-2017 Presenteert

Zorg.nu

2017-2019 Presenteert

Dokters van morgen

2022 Presenteert *Beter!*

over gezondheid in de

wijk Voorstad in Deventer

en ontvangt de Media

Oeuvre Award

2024 Wint de fotowed-

strijd in het tv-programma

Het perfecte plaatje en

schrijft met haar dochter

Repeat. Vegan recepten

die je blijft maken

2025 Met *Radar*

genomineerd voor

Televizier-Ring Impact

‘Niko en ik hechten veel waarde aan het gezin dat we hebben opgebouwd’

Daarnaast past een informatief programma als *Radar* goed bij NPO 2. Ik dacht zeker niet ‘zak jij even lekker in de stront’ bij de opmerking van Johan. *(lacht)* Ik val tijdens het zappen regelmatig in *Vandaag Inside* en dan kan ik ook echt wel om hem lachen. Als het me te ver gaat, zap ik verder...”

‘Als je 50 bent kun je het als vrouw wel schudden op tv.’ Hoe denk jij over die uitspraak?

“Zo slecht staan we er niet voor; er zijn best veel vijftig- en zestigplusvrouwen te zien. Het schort misschien wél aan genoeg vrouwen aan de top bij de omroepen. Het is ook wel een beetje vrouweigen dat ze liever creatief bezig is en een managementfunctie afwijst. Dat heb ik zelf ook gehad. Ik zat een jaar tijdelijk in de directie van de TROS en was dolblij dat het weer klaar was. Ik wilde opnieuw programma’s maken. Maar voor de balans in Hilversum zou het goed zijn als vrouwen met een hands-on mentaliteit de overstap naar de top maken.”

Niko leerde ze dertig jaar geleden kennen tijdens haar werk bij de Dierenbescherming. Hij bereidde als reclameman haar campagnes voor. Het klikte. Met alweer een knipoog: “We werkten zo leuk samen dat we die samenwerking uiteindelijk hebben uitgebreid naar 24 uur per dag.”

Is idealisme de verbindende kracht tussen jullie?

“Dat is zeker belangrijk; het is fijn als je elkaar in doelen vindt. Daarnaast praten en lachen we nog steeds veel met elkaar. We kunnen relativeren. Het is ook goed voor onze relatie dat we allebei een andere werkomgeving hebben en dat van elkaar oprecht interessant vinden. En: Niko en ik hechten veel waarde aan het gezin dat we hebben opgebouwd. Natuurlijk zijn er momenten dat het even niet lekker loopt en we elkaar moeten vinden, maar dat lukt snel. Alles bij

elkaar maakt dat we nog steeds een fijne relatie hebben en we daar heel blij mee zijn.”

Het geloof verbindt jullie ook (internationaal christelijk kerkgenootschap Zevendedags-adventisten – red.).

“Ja, het is fijn dat we het geloof kunnen delen. Zelf kom ik uit een katholiek gezin, maar rond mijn 17de maakte ik me los van de kerk. Later trok het me toch weer aan. Het overlijden van mijn vader speelde daarin een rol. Ik was eind twintig en kreeg allerlei levensvragen rondom zijn dood. Was dit het dan? Ik kwam tot de conclusie dat er toch meer moest zijn en er iemand is die ons leidt en bijstaat in het leven. Nico was adventist toen ik hem leerde kennen. We spraken veel over zijn geloof en na acht jaar heb ik me laten dopen. De sabbat is belangrijk in het gezin. Eén dag, van vrijdagavond tot zaterdag na zonsondergang, maak je tijd voor elkaar, familie en vrienden, en geef je verdieping aan je leven. Aan de dingen die écht belangrijk zijn. Het is eigenlijk een dag zonder verplichtingen. We gaan naar de kerk of met de kinderen of met vrienden de natuur in en erna lekker eten. Of we lezen simpelweg een mooi boek. Overigens zou ►

‘Die verharding in de samenleving is jammer’

het voor iedereen goed zijn om één dag in de week een kruis in de agenda te zetten. En je te richten op relaties en verdieping. Daardoor sta je veel fijner in het leven. Nee, mijn kinderen hebben zich niet zoals ik vroeger van het geloof afgekeerd, maar ze maken wel andere keuzes en kleuren het anders in. Als ouder moet je daar ook niet dwingend in zijn.”

Antoinette wilde haar kinderen een warm nest geven waarin ze zich veilig konden ontwikkelen en de wereld leerden ontdekken. “Dat is gelukt. Kinderen doen misschien niet altijd wat jij leuk vindt, maar je zult ze toch die ruimte moeten geven. Tegelijkertijd heb ik ze meegegeven dat ze verantwoordelijkheid moeten nemen en dat het belangrijk is dat je betrokken bent bij elkaar. Ik heb een hekel aan onverschilligheid: je moet oog hebben voor elkaar. Zo heb ik altijd moeite gehad met het begrip ‘tussenjaar’. Een jaar op kosten van je ouders op vakantie gaan, vind ik decadent. Als ze gespaard hebben en backpacken in Australië of daar gaan werken, is dat natuurlijk anders, maar je moet jezelf verdienstelijk maken in het leven.”

Had je last van het legenestsyndroom?

“Ik begin het eigenlijk wel lekker te vinden zo samen. Nu er meer tijd overblijft, spreken we ook wat vaker af met vrienden. En de kinderen komen natuurlijk nog geregeld langs. Als ik ze te lang niet heb gezien, app ik wat ik allemaal voor lekkers ga maken in het weekend. Dan komen ze wel aanwaaien. Ik ben een moederkloek die de boel bij elkaar houdt. De kinderen gaan ook nog steeds een weekje mee op vakantie. Heel gezellig. Ik ben nog geen oma, maar ik kijk er wel naar uit. Ooit heb ik in het radioprogramma van Ruud de Wild op zijn vraag wat ik nog wil in mijn leven geantwoord: ‘Oma worden.’ Mijn dochter stuurde gelijk een appje: *Rustiggg, rustiggg*. Ach, het komt wanneer het komt.”

10x kort

In de koelkast?

“Hummus.”

Altijd bij je?

“Mobiele telefoon in boomerhoesje met pasjes erin.”

Trots op?

“Alle drie mijn kinderen.”

Hekel aan?

“Onverschilligheid.”

Groot voorbeeld?

“Schilders Jan Mankes en Henk Helmantel.”

Beste vegan chef-kok?

“Emile van der Staak van de Nieuwe Winkel in Nijmegen.”

Onweerstaanbaar?

“Zon in de winter.”

Johan Derksen of Renze Klamer?

“Dat hangt van mijn bui af.”

Ontspannen met?

“Een fijne serie.”

Levensmotto?

“Heb oog voor elkaar.”

Maak je je zorgen over de toekomst van je kinderen en toekomstige kleinkinderen?

“De problemen zijn zo groot en allesomvattend dat je het bijna niet meer kunt bevatten. Ik weet dat er iets moet veranderen om het leuk te kunnen houden: neem de klimaatverandering of oorlog. Maar het heeft ook geen zin om je er zoveel zorgen over te maken. Ik denk ook dat veel mensen niet anders kunnen dan struisvogelpolitiek bedrijven om te overleven. Hoe begin je anders vrolijk aan de dag? En mijn geloof helpt toch ook wel om een stuk vertrouwen te houden. Het enige wat je zelf kunt doen, is iets bijdragen in de manier waarop je leeft en verantwoordelijke keuzes maken. Wij waren in staat om ons huis energie-neutraal te maken, maar je hoeft mij niet te vertellen dat het een druppeltje op een gloeiende plaat is.”

Denk je na over het ouder worden?

“Ik sta er niet al te vaak bij stil. Hoewel mijn moeder ruim een jaar geleden naar een verzorgingshuis is gegaan en je dan ook met het ouder worden van jezelf wordt geconfronteerd. Ik ga wekelijks bij haar langs en zie dat ze moeite heeft met het feit dat je niet meer alles zélf kunt bepalen. Je verliest toch een stukje autonomie. Hoe zou ik in zo’n situatie reageren, vraag ik me weleens af. Wat doe ik na mijn pensioen over zeven jaar? Dat is wel een vraag waar ik regelmatig over nadenk. Het is angstig dichtbij...”

De politiek in?

“Nou, de politiek is wel hard hoor. Ik vind het prettig om op een respectvolle en vriendelijke manier bejegend te worden. En dat lijkt daar op alle fronten niet te lukken. Die verharding in de samenleving is jammer. Ik heb nog geen idee wat ik ga doen en schuif het een beetje voor me uit. Voorlopig ben ik nog hard aan het werk, en dat bevalt prima.” ■

